

Bemutatkozásunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító – magyar, tánc- és drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban három éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok, Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már. Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunor vagyok, 15 éves. Mosonszentmiklóson élek szüleimmel és két öcsémmel. A Győri Jedlik Ányos Gépipari és Informatikai Szakgimnáziumba, szoftverfejlesztő képzésre járok. Már nyolcadik éve furulyázom, korábban kilenc évet táncoltam, négy évet gitároztam és hat évet zongoráztam. A programozás mellett a versírás is érdekel. A lehető legtöbb pályázatra próbálok műveket benyújtani, melyekből eddig már többet is megnyertem.

Bernáth Csaba: Ungváron, a megyeszékhelyen születtem Kárpátalján, 1967. március másodikán. Nagyon hamar megszerettem a versek világát, inspirálónak ott volt viharos életem, a család, a külhonosság. Három gyermekem és egy unokám van. Sajnos én már 10 éve rokkantnyugdíjas vagyok. Utoljára a Berzsényi Líceumban tanítottam Sopronban, mely tevékenység nagyon hiányzik hátralévő életemből. A versek, novellák, félpercesek töltik ki lelkem, segítenek átlendülni a mélypontra, na és persze családom szeretete. Aki jobban meg szeretne ismerni, olvassa írásaimat!

Blažekné Benik Mária: 1957. április 12-én Tornalján – Szlovákiában – születtem, itt jártam iskolába is. Rozsnyón szociáljogot tanultam. A járási pszichológiai tanácsadóban helyezkedtem el. Pozsonyban színházi és rendezői képesítést szereztem magyar nyelven. A Komenský egyetem teológiai szakán alapszintű pedagógiai szakképzettséget szereztem. Rozsnyón lakom, a Szlovák Postától mentem nyugdíjba. Három gyermek édesanyja vagyok, két unokám van. Hobbim az olvasás, a családfakutatás, a bélyeg- és képeslapgyűjtés, a hagyományápolás.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: Tatán élek, az egyik költőtársam szerint a Dunántúl gyöngyszemében, családommal. 2008 nyarától írok verseket amatőr szinten. Több kötetem jelent meg magánkiadásban, valamint egy hangoskönyvem. Több helyen nyomtatott formában is megjelentek költeményeim, verspályázatok eredményeképpen elismerő oklevélben részesített az Országos Mécs László Irodalmi Társaság és az Irodalmi Rádió is.

Bodó Csiba Gizella: Gyermekkorom vágyálma, s az ifjúkorban kimondott cél, hogy „író szeretnék lenni” – túl a középkoron kezdett el beteljesedni.

Kiadott könyvekben, netkötetekben sorakoznak élményeim, gondolataim, életem. Két évtizede antológiákban, lemezekben, folyóiratokban is jelen vannak munkáim. Több személyes vélemény, elismerés, díj adott visszajelzést, hogy nem hiábavaló e ténykedés.

A Nemzetközi Könyvfesztiválon való részvétel új verseskötetmegjelenéssel – az Irodalmi Rádió jóvoltából – új lendületet adott munkáim végleges formába öntéséhez, s az olvasókhöz eljuttatásához, hisz végül is erről szól a „küldetésünk”!

Az új lendülettel gyorsan léptem is, és 2020 januárjában megjelent a „Hoztam olajágot” prózakötetem bővített változata.

Lovag Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend Kulturális parancsnoka. A Római Sas Lovagrend Quaestora-lovagja. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művésztörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Számtalan díja van. 13 kötete jelent meg.

Tagság: Cserhát Művész Kör – alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága egyik alapító tagja; Magyar Orvostörténeti Társaság tagja.

A Batsányi-Cserhát Művész Társaság elnöke, a Délibáb Magazin főszerkesztője. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoport tagja.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Kulturális utazó nagykövet vagyok. Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008 és 2017). Tagság: szegedi Déli Tükör Egyesület (alelnök), miskolci Irodalmi Rádió.

Buday Anikó: Zsámbékon születtem, ma is itt élek, ebben a csodálatos fekvésű, gyönyörű kisvárosban. Ide kötnek a gyökereim, írásaimhoz a témát legtöbbször innen merítem. Évekkel ezelőtt novelláírással kezdtem, a versírás később társult a novelláírással. Kedvenc versformáim a haiku és apeva versek. Olvasni és írni is szeretem, mert megnyugtat, játékra sarkall a szavakkal ez a két versforma. Novelláim, verse-

im számtalan antológiában olvashatók. Az idén, 2020 márciusában jelent meg első önálló novelláskötetem az Irodalmi Rádió szerkesztésében és gondozásában. Novelláimat legtöbb esetben a Verslista, valamint az Élő Irodalom – Élő Könyv által kiírt novellapályázatok ihlették.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában.

Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem, a *Fény-térben* című, 2009-ben jelent meg. 2012-ben megjelent *Ecsetvonások* címmel egy netkötetem a <http://mek.oszk.hu/10700/10770/html/index.html> címen, majd később, ugyanebben az évben ennek bővített, nyomtatott kiadása. 2017-ben jelent meg egy újabb netkötetem *Árvaság* címmel a <http://mek.oszk.hu/16700/16732/html/index.html> oldalon.

Czirják Edit: Gyergyószentmiklóson születtem 1968-ban, és itt is élek családommal. Három felnőtt gyermekem van. Foglalkozásom: tanár.

Több mint tíz éven át a helyi Salamon Ernő Irodalmi Kör tagja voltam, majd 2003-tól az Erdélyi Magyar Írók Ligájának vagyok tagja. Verseim magyarországi és romániai irodalmi-kulturális folyóiratokban, illetve antológiákban jelentek meg, valamint internetes irodalmi portálokon is.

Két önálló verseskötetem jelent meg nyomtatásban, ezek anyaga a czirjakedit.blogspot.com oldalon olvasható.

Mottóm: „Ha verset írok, kenyeret szelek.”

Csetneki Juhász Balázs: Nyugdíjas háziorvos vagyok (születtem: 1947), gyermekkorom óta festek és verseket írok. Miskolcon érettségiztem a Földes Ferenc Gimnáziumban (1965), a Debreceni Orvostudományi Egyetemet 1972-ben végeztem el, Sajóabonyban majd Berentén (Kazincbarcika), végül Sajólád, Sajópetriben dolgoztam. Szakvizsgáztam üzemorvostanból és háziorvostanból. Polgármester voltam Sajópetriben. Feleségem és egyik leányom orvos, a másik leányom jogi diplomát szerzett. Verseim több antológiában megjelentek, elsősorban a Sodrásban antológiákban.

Dobó Georgina: Dobó Georjinának hívnak. Leggyakoribb, és egyben első írói álnevem: Canses. A gimnázium elvégzése után turizmust és idegen nyelveket tanultam. Tanári diplomát sajnos a még ki nem alakult rendszer miatt akkor nem tudtam megszerezni. Verseim leginkább szomorúak. Elkezdtem rövidebb prózákat is írni, aminek nagyon örülök. Egy férfi „nevelt” íróvá gimnazista koromban. Azt mondta, versírással kell elkezdeni, mert később azok a rímek, ritmika fog megjelenni a prózában. Osztom a nézőpontját. Hogy ez az én műveimben megvalósul-e, nem tudom. Legnagyobb fájdalom a tanári diploma meg nem szerzése mellett az, hogy ez az író, költő, aki tanított, eltűnt az életemből, és most, mikor lenne miről beszélni, már nincs.

Dobrosi Andrea: Ami a többi szerzővel összeköt, az a versek szeretete. Nem mintha nem gyönyörködtetne pl. egy katicaháton hintázó fénysugár, vagy bármi más, de valahogy mindig visszatérek a kezdetekhez: ide, a versekhez. Szívesen olvasom vagy hallgatom is őket, szóljon akár pl. egy fénysugárról.

Domokos Edit: 14 éves korom óta írok, leginkább verseket. Eleinte zömmel csasztuska jellegű, egyszerűbb diákverseim voltak, néhány komolyabb kivétellel. 10 év kihagyás után

ismét tollat ragadtam, írtam néhány egyperces novellát is. 2009-ben tagja lettem a CINKE (Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei) körnek. 2010-ben volt az első önálló szerzői estem Pécsen, ahol élek, majd az első, s utána még az 5 éven keresztül megjelenő Cinkefészek antológiákban is szerepelek versekkel, fotókkal, mesével. Több versíróversenyen is részt vettem 1-2-3. helyezéssel. 2019 végén csatlakoztam a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista irodalmi körhöz.

Fazekas Márta: A Debreceni Egyetem lengyel és német szakán végeztem, azóta pedig egyre csak nő az idegen nyelvek és anyanyelvem iránti rajongásom. A lengyel nyelv különösen közel áll a szívemhez, a lengyel-magyar fordítás több izgalmas válfajában is szereztem már tapasztalatot. A mondatok számomra többet jelentenek, mint pusztán szavak értelmes egésze. Valószínűleg ez vezetett oda, hogy beleszerettem a műfordításba is – azzal a ténnyel karöltve, hogy szeretek irodalmi szövegek segítségével elszakadni egy kicsit a valóságtól.

Gáthy Emőke: Mindig nehezemre esik magamról írni. Ugyanis életem jóval több annál, mint ami néhány mondatba befér. És sokkal kevesebb annál, mint amit ilyenkor egy irodalmi antológiában felsorolni illik. Egyetlen papír alapú és két netfüzettel a hátam mögött – mindhárom az Irodalmi Rádió gondozásában készült (sajnálom, hogy az IR azóta messze túlnőtt rajtam) – is csak egykor aktív, most 76 éves nyugdíjas orosz-francia szakos pedagógusnőnek tartom magam, akit olykor elfog a közlés- és alkotásvágy. Ilyenkor születnek olyan irományok, amelyeket ebben az antológiában is találhat tőlem a kedves olvasó. Publikálok még a Face-en és egyéb önköltséges kiadványokban. Az utóbbi időben főleg a Verslistánál.

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki autodidakta

szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek. Gyermekkorom folyamán többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. Gyermekem születése után az aktív anyanyelvhasználat ismét mindennappossá vált. Saját személyiségem keresése folyamán tudatosan visszatartottam magyaráz gyökereimhez. A hovatartozás ma már nem kétséges. A pillanatnyilag történő német szociokulturális változást belülről tanulmányozom, de részévé nem váltam. Az irodalomban az élet sokrétű befolyását ma már inkább csak a magyar nyelv használata által próbálom kifejezni, mégis szívesen reflektálok közben a német nyelv gazdag hatásait is. 2008-tól tagja vagyok a Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gösi Vali: A létezés szépségeit keresem, a misztériumokat, amelyek számomra az anyagi világunknál sokkal finomabb dimenziók átélését jelentik. S hogy mi a boldogság, mit jelent a szépség, amelyeken át a misztériumok megélhetőek? Nincs pontos definíció. A boldogság talán a nemes és tiszta dolgokon való öröm, az ideális létezés mintaképe, romlatlan ősfarmája. Hiszem, hogy a valódi szépség belülről, a lélek szépségéből fakad. Átragyog az emberi testen és sugárzó fényként vonzza a tekintetet. Hasonlókról gondolkodom verseimben, megvillantva a titkok, csodák földi valóságát az élet szépségein át, hitem szerint megőrizve a misztérium és az érzékelhető valóság szimbiózisát úgy, hogy miközben lírai lélekutazásra hívom a kedves olvasót, felvillanjon a létezés értelme.

(Önálló kötetek: Halkuló hiány: 2011, Hódolat a tavasznak: 2015, Misztériumok: 2017, amelyek elérhetőek a MEK-en.)

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a páttással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköptem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányosítottam. Most növeszttem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem, csak tanítsuk egymást... az életre! Kötet-im: *Angyalpalánta* (versek, 2017), *Csak szavak* (novellák, 2017), *Kisfickó és a mocsárciprus* (mese, 2019)

Herczeg-Vecsei Katalin: Tapolca-Diszelben élek családommal, gimnáziumi nyelvtanárként dolgozom. Mindig nagyon szerettem olvasni. Tanulmányaim során hamar kiderült, hogy a humán tárgyak érdekelnek, kezdetektől az irodalom szerelme-se vagyok. Tizenévesen kezdtem el verseket írni. Nagy hatással volt rám József Attila és Pilinszky János költészete. Mindig a rövid, lényegre törő, csattanós versek álltak közel hozzám, 2011 nyarán írtam első haikuimat egy kilenc napig tartó, a Balatont megkerülő gyalogtúra során. A táj szépsége, az ember kicsiny mivolta, esendősége, zarándoklatom élményei voltak az első témáim. Úgy érzem, hogy ez az a műfaj, amiben igazán megtaláltam magam, és a műfaji szigorú megkötöttség ellenére ki tudok teljesedni. Haikuim számos folyóiratban, antológiában jelentek meg, rendszeresen részt veszek több-kevesebb sikerrel irodalmi pályázatokon. Azt vallom, amit példaképem, Fodor Ákos így fogalmazott meg Goethe-haikujában: „Mindig legyen két / jó könyv kezed ügyében: / ezt írd, azt olvasd.”

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kecskeméten születtem 63 évvel ezelőtt. Egy kedvező állásajánlat miatt 15 éve felszámoltuk kecskeméti otthonunkat, és Piliscsabára költöztem a családommal. A 2015-ös év végén lettem nyugdíjas, így már van időm valóra váltani régi vágyamat: írhatom azokat a történeteket, amelyeket gyerekkorom óta őrzök, és azokat is, melyek úton-útfélen

„szembejönnek” velem. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert rátaláltam két alkotócsoporra: a Verslistára és az Irodalmi Rádióra, akik folyamatosan új pályázatokkal, feladatokkal inspirálnak az írásra. Ennek köszönhetően az elmúlt években nagyon sok pályázaton értem el sikert. 2017-ben a Verslistától „Kortárs Magyar Irodalomért” díjat kaptam, 2018-ban az Irodalmi Rádiónál az „Év prózaírója” verseny 2. helyezette lettem, 2019-ben pedig az „Év meseírója” verseny 2. helyezette. 2018-ban megjelent az első elbeszéléskötetem a *Sorsok szilánkjai*, 2020-ban a második *Nem mindennapi történetek* címmel. Az antológiában most két új elbeszélésem és két apevám kapott helyett – fogadják szeretettel!

Horváth-Tóth Éva: 2019 áprilisában fordultam az írás felé egy lelkileg megterhelőbb időszak után/közben. Amolyan „kiírom magamból” jelleggel. Hamarosan már nemcsak arról, hanem más érzésekről is írtam. Ezek a témák nem mindig aktuálisak a jelenemben, de jólesik éppen akkor „papírra vetni” őket. Olvasni mindig szerettem, verseket, regényeket, lényegében bármit, bárkitől. Tanítóként a magyar irodalommal sokat foglalkozom, ám verset írni még csak most tanulok. Keresem a hangom, a formát, ami mondanivalómat kifejezheti. Írásaim megjelentek már online irodalmi oldalakon és nyomtatásban is.

Kalocsa Zsuzsa: Kalocsa Jánosné vagyok, verseimet, írásaimat Kalocsa Zsuzsa néven írom. Családommal Kaposváron élek. Immár nyugdíjasként hódolhatok olthatatlan szenvedélyemnek, az irodalomnak, a versírásnak. Jó érzéssel tölt el, hogy az érzelmeimnek, gondolataimnak szabad utat engedek. A helyi Berzsenyi Dániel Irodalmi Társaságnak és számos internetes csoportnak vagyok tagja, ahol publikálom a verseim, írásaim. Hat könyvem jelent meg, ebből öt verseskötet és egy kisregény. Idén jelenik meg a hatodik verseskötetem és a második kisregényem.

Verseim örömről, bánatról, szeretetről, a természetről, az élet mindennapjairól szólnak.

Az írás lelki felüdülést jelent számomra.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy hetvenéves koromban kezdtem publikálni. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslistán mutatkoztam be először. 2002-től a Kaláka társszerkesztője voltam 2018-ig, a weblap megszűnéséig. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítelték a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem, és „Az év költője” címmel jutalmaztak. 2014-ben megkaptam a Horváth-Hoitsy Edit irodalmi-művészeti díjat, majd 2015-ben a Verslista emléklapkettjét. Tizenkilenc nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Katarzyna Tkaczyk: 1993-ban születtem. Kultúratudományt végeztem, foglalkozásomat tekintve copywriter vagyok. A fantasy, a számítógépes játékok, a pogány ritmusok és a puha kisállatok lelkes rajongója vagyok, amelyek mellett egy tea finom illata második bőrként simul rám. 2015 novembere óta publikálok a Wattpad irodalmi portálon, Valakiria név alatt.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem iskoláimat, a gimnáziumot, az egyetemet, doktori képzésemet alkalmazott nyelvészet szakon az ELTE-BTK-n. Magyaratanárként dolgozom budapesti középiskolákban. A tanításban nagyon fontos számomra megkedveltetni a magyar nyelvet, irodalmat és a művészeteket a diákokkal, ehhez sokfé-

le módszert alkalmazok. Rengeteg pluszfeladatot vállalok az iskolában a tanítás mellett. Hiszem, hogy aktív életet élve lehetünk elégedettek önmagunkkal. Szeretek csapatban dolgozni. Az írás tinédzserkorom óta része az életemnek. Írok verseket és prózai műveket. A Hatoscsatorna Időmérték című televíziós irodalmi műsorában rovatvezetőként szerepeltem, nagyon élveztem ezt a munkát is. 2008 óta tagja vagyok a Barátok Verslista csoportnak. 2016-ban elnyertem a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. 2019-ben doktori címet szereztem.

Kisznyér Ibolya: Nyugdíjas vagyok. Kiskunfélegyházán születtem, 1952-ben. Életem fontos helyszínei: Pusztaszer, Kecskemét, Szeged. Karrieremet megvalósítottam. Két házasságomból két fiam született, ők ajándékai életemnek. Egy leányunokám van, aki érettségire készül. Az írással három éve foglalkozom, önismereti gyakorlat volt az eredeti célja. Baráti biztatásra kezdtem nyilvánossá tenni a naplónak indult írásokat. Gyermekkori álmom volt, az élet előbb nem adott rá lehetőséget. Még nem értem el olyan eredményeket, melyről most beszélhetnék. Igyekezem felmérni, hogy érdemes-e közzétennem írásaimat. Sikertelenség esetén a fióknak írok és szeretteimnek, mert olyan csodás érzés, hogy egy másik világba kerülök arra az időre, hogy már nem tudom abbahagyni.

Klotz Mária: Gyakorló és elméleti pedagógiai tevékenységem mellett újságírói és főszerkesztői feladatot is ellátok. Írásaim fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumban, antológiákban. Német nyelven megjelent könyvem címe: *Claus Klotz und seine Dichtung* (2010), melyben bátyám életművét dolgoztam fel. Első önálló verses- és prózakötetem a Litera-Túra Művészeti Kiadó gondozásában jelent meg *Fent és lent* címmel (2018), a második könyvem az Irodalmi Rádió által kiadott *Apeva-cserepek* címet viseli (2019), és a Litera-Túra Kiadó szerkesztésében látott napvilágot a *Szerelmes napló* című verseskötetem is (2019).

Tartalmaimmal igyekszem megcélozni az olvasó lelkét, hogy azt érezze, érdemes volt elolvasnia merengéseimet. Közben a sajátomat is feltárom előtte, ezáltal egy közös lélekláncot alkotunk, amely szorosán egymásra épül, közös metszéspontokat talál. Mindig sodrásban vagyok, a képzeletbeli hullámok fel- és ledobálnak, de ettől szép az alkotás folyamata.

Kovács Ádám Máté: Kovács Ádám Máténak hívnak, 28 éves mezőcsáti fiatalember vagyok. Amatőr színészként, gitáros kántorként, karnagyként, költőként, színdarabíróként, zeneszerzőként tevékenykedem Borsod-Abaúj-Zemplén megye déli részének több településén. A Kultúra Lovagrendje „A települések életminősége fejlesztéséért” a Magyar Kultúra Lovagja címmel tüntetett ki 2020. január 18-án.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnyecppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródok, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok és papírra vetem érzéseimet. Nemegetszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testemből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kovács József Tibor: Én csak kérek egy Miatyánkot, míg a reggeli villamoson a tömeg magába temet, így inkább elmerülök gyermekkorom foszlányaiba, melyek, mint aszalt gyümölcs, őrzik a múlt idők nyarát...

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnyolc évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recsegye ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forgatja a csákányt, mint a tollat. A nevet szeretem, de mivel tucatszót, ezért Kovács néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomtatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: Budapesten születtem és élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. Hatodik éve írok, prózai köteteim (*Kóborló emlékeim, Lélekhálózat, Kölelkesülés, Fagyöngylét*) mellett már versesköteteim is megjelentek (*Kiszakadva, Levelekkel hullok, Fonódások*). Fáj, ha nem vethetem papírra, ami foglalkoztat, rendkívül fontos számomra a nyelvvel való néha rímes, ritmikus, sokszor furcsa, olykor önfeledt játék, vagy a nagyon is komoly, elmélyült alkotás, érzelm kifejezés. (*Katalin 2016-ban remek írásaiért, 2017-ben kimagasló közösségi munkájáért kapta meg a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, már aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás

minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett korunkban mégis csodás világunkat megmutatni. Tagja vagyok az IR-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, a Klárisnak és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, ill. a You-Tube-on is. Olvashatnak az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, az Agria, Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág, Ősi Gyökér folyóiratokban. Új köteteim *Hegyek karéjában I.* és *Égi boltívek alatt II.* címmel jelentek meg.

Lénárt Anna: Gyulán születtem 1966. 02. 23. napján. Gyermek- és kamaszkoromban Lökösházán éltem, majd az élet úgy hozta, hogy Battonyára költöztem, és azóta is itt élek. Három gyermekem és tizennyolc unokám van (7 vér szerinti, 10 nevelt és 1 fogadott). Felnőtt fejjel végeztem el a főiskolát a Corvinus Egyetem államigazgatási karán.

Anyakönyvvezetőként dolgozom a Battonyai Polgármesteri Hivatalban. Szeretem az embereket, átérzem gondjukat, és ha tudok, segítek.

Verseket gyermekkorom óta, novellákat fiatal felnőttként kezdtem írni. Több internetes irodalmi csoportnak lettem tagja az elmúlt évek során. Verseim és novelláim először antológiákban lettek publikálva. Ezidáig két könyvem jelent meg nyomtatásban. A *Lelkek tánca* verseskötet és a *Fagyos ölelés* novelláskötet.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képzést a budapesti SOTE-n szereztem.

Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszer-fejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006- Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-től külsőként a Debreceni Egyetemen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni Debrecenben gyógyszerész, Zsuzsi Budapesten pszichológus. Fiaim: Jocó a Budapesti Corvinus Egyetemen mesterszakos hallgató, Zsombor Budapesten a PYTE politológián végzős hallgató. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Milló Ildikó: Debrecenben születtem. 1976-ban Nyíregyházán szereztem földrajz-rajz szakos tanári diplomát. Családommal 1982-ben költöztünk Veszprémbe. Tanítottam rajz tagozaton és művészeti iskolákban is. 1983 és 2019 között a főállásom mellett tanítottam a Beszteczey, a Harmónia és a Szín-Vonal AMI-ban. A tanítás, az önálló alkotótevékenység, a kiállítások fontosak számomra. Verset tizenéves korom óta írok. A novellák a közelmúlt ajándékai.

Mráz Erzsébet Irma: Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de 2006-ban sikerült megjelentetni ezeket először. Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, CD-ken, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: *Vers-virágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel. Tagja vagyok a Krúdy Körnek, a Római Sas Birodalma Lovagrendnek, a MANE-nek, a Kláris csapatának. Több irodalmi körben tevékenykedem: lektorálok, szerkesztek, zsűrizek. Pályázatokon sok arany-, ezüst-, bronzminősítést, diplomát, oklevelet kaptam. Két gyermekem és egy unokám van.

Mukli Ágnes: Abdán élek, Perkáta, Dunaújváros, Sopron és Győr meghatározó állomásai voltak az életemnek.

16. éve jelennek meg írásaim, négy önálló kötetem van: *Hajnali küszöb*, 2007, *Kristálypohár*, 2014, *Korlátnak dölve*, 2014, *Levélfodrok*, 2017. Elektronikus könyveim: Szépség bűvkörében, Marasztaló panoráma, Levélfodrok, Reflexiók.

Díjaim, okleveleim mindig lendületet adtak alkotói munkámnak. Szeretem a szép verseket, az írás része lett mindennapjaimnak. (*Ágnes 2018-ban remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Ordas Andrea: Báli-Ordas vagyok, de Ordas Andrea néven publikálok. Ötvenöt éves múltam. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, a Rádió gyerektúdiójában, ahol többek között a később íróként megismert Kornis Mihály tanított. A stúdióból alakult amatőr színjátszó társulattal folytattam színészi pályafutásom, majd az itt megszerzett zenei „tudásomnak” köszönhetően jött a zenekar, később jazzbalettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet. Mostanában ismét a színjátszás felé fordultam, és dramaturgként – mint korábban Erich Kästner Repülő osztályával tettem – most Antoine de Saint-Exupéry Kis herceg című remekművét állítom színpadra.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsónének (Magdi néni). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosz-

szát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörték bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a Sodrásban antológiához és a Verslistához.

Plósné Papp Mária: Plósné Papp Mária vagyok. Először anyámról írtam verset, és naivan örültem, hogy úgymond „behoztam őt az irodalomba”! Akkor meg, persze, az apámat sem hagyhattam ki, majd következett a család... és elkapott valami mohó vágy, megörökíteni az emlékeket és a körülöttem „élő” valóságot. Szeretek írni a faluról, az idősekről, úgy érzem, ez „mostoha” téma a kortárs költészetben. Szeretem az elbeszélő stílust, a laza formát, a reális ábrázolást: amikor minden arc valódi, és a sors pecsételt rájuk hitelesítő ráncot...

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom, legközelebb a regények, versek álltak és állnak ma is hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, írókat sorolhatnék.

Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, 40 évi közszolgálat után, nyugdíjasként van időm olvasásra, versíráásra. Eltelt több év, mire az írásaimat „eltettem”, és sok biztatás után meg mertem mutatni.

Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azon olvasók számára, akik megtisztelnek figyelmükkel. Írásaim néhány irodalmi portálon jelentek meg, és ez ideig több mint 22 antológiában, valamint saját blogoldalamon olvashatóak.

Sági Klári: Nyugdíjas pedagógus vagyok, Hatvanban élek. 2011 szeptemberében kezdtem el írni, egy egzisztenciális mélypontból való menekülés miatt, majd ez lett az én mentőövem. Első sikeres írásaim a Barátok Verslista által kiírt pályázatokon jelentek meg. Később több kiadó antológiájába bevalogatták novelláimat. Aktív tagja igyekszem lenni a Barátok

Verslista közösségének a pályázatokon, kiadványokban és játékokon való részvételemmel, munkáimért többször kaptam jutalmat. Tagja vagyok a Tollnokok Társasága csoportnak, valamint egy helyi kis Olvasó klub közösségének. 2019-ben a miskolci Irodalmi Rádiónál „Az év pedagógus írója” harmadik helyezettje lettem. Az évente megjelenő színvonalas Hatvani Kalendárium lapjain rendszeresen olvashatók novelláim és versikéim. A „Hatvani Sör Legendája” című helyi kiírásra küldött „legendám” első helyezett lett. A Raszter Kiadó Szárnypróbálgatók köteteiben már ötödik éve jelennek meg díjazott írásaim. A hatvani Ady Endre Könyvtárban két önálló esten mutathattam be. A verslistások találkozásán néhány munkámat felolvashattam. 2018 decemberében támogatói és családi összefogással önálló kötetem jelent meg *Sorsforduló* címmel.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Gyulán születtem, Sarkadon élek. 40 évet töltöttem az óvónői pályán, az utolsó tizenötöt óvodavezetőként. Két éve nyugdíjas vagyok.

A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportnak 2008 óta, 12 éve vagyok aktív tagja. Több találkozón vettem részt a családommal együtt, ahol rengeteg író társsal ismerkedtem meg. Sok Verslista által kiadott folyóiratban, valamint antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepeltem különböző verslistás pályázatokon. Önálló nyomtatott kötetem nincs. Netkötetem 2013-ban jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében *Lélek-ének* címmel.

(Edit idén remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Szabó Eszter Helka: Szabó Eszter vagyok. Több mint 25 éve Debrecenben élek és dolgozom mint könyvtáros. Tizennyolc éves koromig a Balaton északi partján, Révfülöpön éltem. A tóhoz való kötődésem miatt vettem fel a Helka utónevet, ill. azért is, mert gyakori nevem van.

Csatlakoztam a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoporthoz. Bekapcsolódtam a hetente megrendezésre kerülő irodalmi játékaikba, pályázataikba. Ezekből eddig is nagyon sokat tanultam.

Húszéves korom óta írogatok az asztalfióknak. Tapasztalom, hogy egy-egy jó könyv segíthet a problémák megoldásában. Hiszek az irodalom gyógyító erejében.

Szakácsné Kozári Piroska: Pécsen születtem 1936. május 11-én. Egy évig tanítónőként, 35 évig rajz-földrajz szakos tanárként dolgoztam. Civilközösségi titkárként, lapszerkesztőként 30 évig. Igen sok helyen itthon, és öt európai országban volt önálló kiállításom grafikáimból, festményeimből. Irodalmi tevékenységemet hetvenéves koromtól több tanulmány, egy regény, valamint 13 novelláskötet jelzi. Özvegyként mérnök fiam, orvos lányom, négy unokám és rengeteg ismerős szerez örömet életemben.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Több mint tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban több könyvnek vagyok szerzője. Ez a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és *Távolugrás* (2012). Szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klubnak, a Haiku Világtársaságnak, valamint a Krúdy Körnek is tagja vagyok.

Sz L Netala (Szalay László): 66 éves, nyugalmazott matematika-informatika-technika szakos tanár vagyok. Először 1999-ben *Zafi tündér csodálatos utazásai* címmel jelent meg egy mesekönyvem, ami 2014-ben megérte a második kiadását is. Verseket csak az utóbbi néhány évben írok. Azóta alig marad ki nap, hogy ne születne újabb írásom. 2013-ban a Toll és Ecset alapítvány verspályázatán első helyezést értem el. Két lírai gyűjteményem magánkiadásban kapható az Underground kiadónál: a Lélekfogódzó közös munkánk Sztorka Viával (Pásztorka Szilviával), és az Elégtan Zsidi (azóta Horváth) Mariann verseivel. 2016-ban jelent meg *WirtualLand – kockaországi történetek* című sci-fi regényem első könyve, 2017-ben pedig – ugyancsak Sztorka Viával írt – elbeszélő költeményünk, a „Szirmácska”. Az utóbbi években rendszeresen jelennek meg verseim hazai antológiákban. Tagja vagyok a Szegedi Somogyi-könyvtár Íróklubjának. Idén megválasztottak az itteni 22 éve működő Amatőr Alkotók Köre elnökének.

Szörényi Vanda: Lehetetlenség néhány sorban lefirkantani valami nagy életigazságot, ami jellemez. De én akkor sem hiszek a lehetetlenben! Töretlenül élvezem, ahogy az élet mókuskereke dobálgat ide-oda. Mindeközben szentelek időt rövidkéimre is (max. 4 sor), valamint, ha valamilyen érthetetlen, jobban mondva banális okból kifolyólag ez nem sikerülne (hiába a több tucat inger, mint külső tényező), előállok a hosszabb változattal. Nagyjából ennyit tudok. Akinek ez nem felel meg, ne görgessen, lapozzon! (Írom ezt azért, mert a Gutenberg-galaxis szemlátomást kezd sorvadni.) Egyébként köszönöm a lehetőséget, hogy itt lehetek!

Vitos Irén: Erdélyben, Csíkszeredában születtem, Budapesten élek drága családommal, kisfiammal és férjemmel. Felnőtt koromra fordultam a művészetek felé, művészettörténetet, majd festést tanultam, az írói énem is

ekkorra bontakozott ki. A fiam születését követő években kezdtem komolyabban foglalkozni az írással, ekkor még főleg gyermekirodalommal, 2011 óta három gyerekeknek szóló könyvem jelent meg, írtam gyermekmagazinok számára is, és számtalan mese, vers és novella is született. A későbbiekben néhány antológiás kötet társszerzője lettem, az utóbbi időben pedig az első regényemen dolgoztam, melynek kéziratát nemrég fejeztem be.

Záruba Károly Valér: 1943-ban született Budapesten. Villamosmérnökként, majd egyetemi docensként dolgozott. Magát versírónak, nézeteit és stílusát irodalmi protekcionizmusnak nevezi. Nem híve semmiféle irányzatnak, az 'egyből érthető' számára a mérce. A leoninusi versformán belül a rímes hexa- és pentameter a kedvence. Példaképe József Attila és Radnóti Miklós. Egyiknek játékosága, másiknak az eklogái vannak mély hatással rá. Közeli célja tíz ekloga megírása, melyből hat már elkészült. Szívesen ír hangsúly-ütemezésű verseket is.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben. Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta tudatosabban foglalkozom az írással. Novelláim szép eredményeket értek el különböző pályázatokon. 2013-ban, egy sikeres pályázat után, a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti alkotóközösség tagja lettem. Azóta évente jelennek meg alkotásaim az antológiában.

Másik hobbim a fényképezés. Főleg természetképeket, város- és virágfotókat készítek. 2015 óta a Győri Fotóklub Egyesület tagja vagyok.

